

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ivlii Et Avgvsti

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10261

De S. Fiacrio confessore.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77405)

VITA SANCTI MEDERICI ABBATIS, EX
SPECVLI VINCENTII LIB. XXV. CAP. XCII.

Augusti 29.

S. Mederici
patria & ge-
nus.Abstinen-
tia eius.Creatur
Abbas.Tunica sua
monachum
liberat à li-
bidinis estuAlium mo-
nachum ab
infestat'o-
ne diaboli
pane bene-
dicto eri-
pit.Vult latere
mundum,
sed non po-
test.Felicissimus
obitus eius.

A N N O Domini nongentesimo octogesimo quarto, qui fuit primus annus Ortonis tertij secundum chronica, leuatum est Parisius corpus S. Mederici Abbatis, ipso die depositionis eius, scilicet quarto Calendas Septembris. Hic Eduæ ciuitatis pago ortus, nobilis genere, cum reddecim annos implisset, inuitis parentibus ad monasterium eiusdem ciuitatis abiit: & ingressus, tantæ abstinentiæ fuit, vt in hebdomada non nisi bis edulij quicquam caperet, quod non nisi pane hordeaceo, vel quod vilius reperire poterat, & aquæ modico fiebat. Corpus cilicio asperrimo occultè tegebat, & desuper in vestibus alijs fratribus similis erat. Tandem mortuo Abbati successit, vbi non honorem, sed onus se accepisse considerans, omnibus sibi commissis verus pater apparere studuit. Ipso tempore, quidam monachus eiusdem loci, cum libidinis astu grauitè vreretur, & hoc patri pio indicasset: ille tunicam, qua induebatur, ei ad induendum direxit. Qua indutus, illico demon incensor ipsius mali, fugiendo delituit, magnis vocibus proclamans: Sancte Mederice, cur incendis me precibus tuis? Vasculū quod diu possederam abstulisti, & me inextinguibili incendio mancipasti. Tunc sanctus diuina voce eum increpauit, & ille abcessit. Monachus verò ille postmodum in tanta sanctitate permansit, vt plurimæ per eum virtutes efficerentur. Alius quoque prædicti patris discipulus, ita erat diabolica illusionē subactus, vt quandocunq; operi diuino insistere deberet, statim vt syntaxeos oratio consueta finienda erat, ab ecclesia exiret. Qua de causa frequenter admonitus, non tamen est emendatus. Tunc sanctus Abbas panem accepit, & benedicens, eulogias fratri tribuit, & ab eo mox inimicum exclusit. Cum de diuersis regionibus, audita eius fama, ad eum multi properarent, desertum locum expetijt, & sub statu diu desiderato sese conclusit: ita vt quicquid ciborum sumendum esset, proprijs manibus elaboraret. Fratres verò de abcessu eius tristes effecti, per vastam eremum longè lateque eum perquirunt, & tandem inuentum, cum reducere non possent, Episcopum ad eum. Qui cum eis pergens, sanctum in eremo reperit: & ex communicationis vinculo eum alligans, ad monasterium perduxit, vbi multa post sanctitatem floruit, & multas infirmitates curauit. Tandem orationis causa, Parisius proficisci voluit: in quo etiam itinere, multa per eum Dominus miracula fecit. Denique Parisius veniens, in cellula quæ sub nomine S. Petri Apostoli fuerat consecrata, duobus annis & nouem mensibus Deo militauit, ac demum vocatis discipulis suis, obitus sui diem indicauit, in quo expletis omnibus, valedicens eis, inter verba orationis ad Deum migravit quarto Calendas Septembris.

VITA SANCTI FIACRII CONFESSORIS ET
EREMITAE, VT HABETVR IN EGREGIO MS. CODI-
ce Ecclesiæ Traiectensis. nomen Authoris deerat, quod dolen-
dum in eiusmodi libris raro extare.

Augusti 30.
S. Fiacrij
patria & pa-
rentesMonasteri-
um cõstruit
& hospitale

B E A T V S Fiacrius ex Hybernia nobilibus ortus parentibus, solitariam vitam appetens, Meldis ad sanctum Faronem Episcopum cum quibusdam socijs suis aduenit. Cuius desiderium cum pontifex cognouisset, & ei locum in nemore, ad se ex proprio patrimonio pertinentem, nomine Brodolum assignasset, eum ibidem perduxit. Beatus autem Fiacrius, euulso nemore, monasterium in honore beatæ Mariæ Virginis construxit, & exiguum domum cõorsum ædificauit, in qua manens, hospites suscipiebat: & de die in diem virtuti studens, in Deo proficiebat, corpori proprio hostis nimis austerus, & quod sibi subtrahebat, peregrinis & pauperibus erogabat. Fama igitur eius sanctitatis, longè lateque com-
perta:

perta: omnes robore priuati, elingues siue contracti, aut obsessi, aut alia incommoditate detenti, qui ad eum veniebant, vel deferebantur, sola manus impositione sanitati pristinae reddebantur. Cuius beata opinio ubique discurrens, sanctum Cille- num, qui ex Romanae peregrinationis itinere applicuerat, adduxit ad videndum eum. Quem sanctus Fiacrius sibi sanguine coniunctum cognoscens, spiritali cog- natione & gaudio suscepit: atque diuino alloquio cum eo vacans, aliquandiu apud se detinuit in Domino.

Claret mi-
raculis.

In vita Fa-
ronis 28.
Orob.
Chillenus
vocat.

Posthac Fiacrius non habens vnde inopiam aduenientium releuaret, accessit ad Episcopum, petens vt liceret ei tantum nemoris euellere, vt ibidem posset hortum facere ad nutrienda olera pro pauperibus peregrinis. Cui pontifex tantum rogati nemoris, quantum in gyro circa domum suam propria manu fodiendo, in vna die fossato posset circumdare: & quicquid intra fossatum concluderet, liberum ab- que cauillatione, quasi hereditarium possideret. Quo audito ad solitudinem reuer- sus, facta oratione, baculum quem manu tenebat, per terram trahebat, & quod est dictu mirabile, ad nutum viri Dei, tractu baculi, terra dehiscens patebat: & nemus hinc & inde funditus corruerat.

Cum sum-
mo omaiu
stupore, ba-
culo terram
aperit, ad
modu fossa.

Interea mulier quaedam aduenit, quae viso terrae dehiscens miraculo, stupefacta ad Episcopum celeriter festinauit: Eremitam magnificum, esse magum, malefici- cum, & incantatorem asserens, & non Dei cultorem. Deinde cum celeritate ad ere- mum reuersa, sancto viro conuicia, contumeliasque & blasphemias irrogauit, & eum autoritate Episcopi ab incepto opere cessare praecipit: ipsum etiam Episcopum ad- uenire nunciauit. Hac de causa ab incepto opere cessans, sanctus contristatus, super petram resedit. Mirabilibus mirabiliora succedunt: Petra nanque durissima, nutu Dei, vt sessioni sancti esset habilior, sub ipso concavum eidem praestitit locum. Quae pe- tra in hodiernum diem, eodem in monasterio seruatur, & locus sessionis eius demon- stratur, cuius tactu debiles saepius restituuntur sanitati. Prouocatus igitur pontifex verbis mulieris, aduenit: & videns vtraque miracula, intellexit Eremitam magni esse meriti apud Deum, & deinceps eum feruentius dilexit, & quandiu vixit, ei familia- rius adhaesit. Fossata vero tactu baculi viri Dei facta vsque in hodiernum diem ab in- colis demonstratur. Ab illo tempore quo mulier sanctum virum Dei accusauit apud Episcopum vsque in praesens mulieres in eius monasterium non intrauerunt. Ad iram siquidem prouocatus a muliere, orauit quod omnis mulier quae eius monasterium ingredereetur, sui corporis infirmitatem incurreret.

Mulier ac-
cusat eum
maleficij
apud S. Fa-
ronem Epi-
scopum.

Miraculum
ingens.

Tenerè eū
diligit Epi-
scopus.

Precib⁹ in-
gressum mo-
nasterij mu-
lieribus oc-
cludit.

Postmodum igitur, quaedam mulier diues & nobilis volens experiri quid acci- deret mulieri monasterium praedictum intranti, ad illud ancillam suam manibus pro- prijs impulit. Quo facto, videntibus omnibus qui aderant, ipsa vnum oculum amisit: ancilla vero illa permanit. Sed & moderno tempore mulier de Latiniaco in mo- nasterio vnum pedem posuit, qui statim intumuit, tumorque ascendendo, tibiam, ge- nu & crus occupauit. Sunt & alia multa, quae mulieres ab ingressu monasterij pra- dicti compefcunt. Beatus itaque Fiacrius in eodem loco, signis & virtutibus coru- scans, cursum vitae feliciter consummauit. Ad cuius tumulum quasi continuè gloriosa fiunt miracula.

Castigatur
diuinitus
mulier re-
meraria.

Item alia.

Obdormit
in domino
S. Fiacrius.

Inter quae accidit quod quidam vir de Montiaci, qui duos habebat paruulos, diuissimè infirmatos, & tandem vt ad beatum Fiacrium duceret, iumento im- posuit, vnum ante, alium retrò, medius verò ipse resedit. Et cum iter aggressus peruenisset ad pontem, qui dicitur Pons rapidus, iumentum suum pedem offendit & in fluuium corruit, cum patre & filijs proclamantibus, Sancte Fiacri succurre no- bis. Et cum rei exitus à circumstantibus praestolaretur: subito pater emerfit & fi- lij. Aqua insuper duorum hominum longitudine profunda, se calcabilem patri praebuit, qui filios dextera leuaque arripiens, sine difficultate ad terram reduxit, san- ctum asserens sibi affuisse Fiacrium. Quod vt manifestius pateret, sicut de pericu- lo, ita de morbo, quo, vt dictum est, diu prius laborauerant, in ipso articulo liberati sunt.

Pater cum
duob⁹ filijs
à submersio-
ne eripitur.

Filij ab in-
firmitate
curantur.

Quatuor pueri balneantes se, apud Nouiomum in flumen Isara nomine, fortui- tò submersi, & à piscatoribus à sexta hora vsque ad solis occasum quaesiti nec in- uenti: tandem à matre duorum illorum, quos sanctus Fiacrius à submersione, & morbo prius liberauerat, inuocatus est, & ab ea adiuratus, vt simili facto ostende- ret quantum posset apud Deum. Post ipsius mulieris orationem, statim pueri emer- serunt.

Quatuor
pueri sub-
mersi reui-
uiscunt.

serunt viuentes: dicentes se à quatuor dæmonibus fuisse ligatos, sed per sanctum Fiacrium nunc solutos.

Quidam curatur à narium poly-

Quidam de territorio Ambianensi, polypum quasi ouum super nasum habens, vt anser sibilans, omnibusque monstrum apparens, ad Sancti Dei monasterium confluen- s, ibique orans, obdormiuit: ac statim surgens sanatum se inuenit.

Castigatur diuinitus sancti viri iratores.

Septem peregrini de S. Dionysio venientes, cum non longè essent à monasterio S. Fiacrij, dixerunt quatuor ex illis: Eamus ad sanctum Fiacrium. Reliqui verò tres dixerunt: Nos viscosi non sumus, non habemus necesse ire ad eum, ipse non habet peregrinos nisi viscosos. Quatuor tamen ad Sanctum incedentibus, tres prædicti eos irridentes sæpiùs clamabant: Ite viscosi ad medicum viscosorum. Nec mora: cæci facti sunt, & apertis oculis nihil videbant. Pœnitentes igitur clamabant post quatuor socios, qui ad Sanctum Dei properabant. At illi putantes eos vt priùs irridere, ipsis non intenderunt. Tandem visitato sancto Fiacrio reuersi, prædictos sex socios suos inuenerunt cæcos, errare per agros. Cognoscentes verò culpam, eos ad sanctum Fiacrium duxerunt, & cum ipsis Sancti misericordiam implorantes, obtinuerunt eis visum restitui. Tanta autem quotidie, meritis beati confessoris perpetrantur in diuersis partibus miracula, quòd de singulis non est nostræ possibilitatis scribere.

Rursus con- sequuntur misericordiam & à cæcitate liberantur.

MARTYRIVM SANCTORVM FELICIS ET ADAVCTI, VT HABETVR IN MS. CO-

dicibus, quibus suffragantur omnia Martyrologia & Ado.

Augusti 30.

S. Felix efflat tres comminuit deorum statuas.

Similiter & arborem radicibus deiecit, & templum subuertit.

Iuberet eum quodam socio capitale subire sententiam.

VM feruor Diocletiani & Maximiani sanctos Dei diuersis pœnis interficeret: duos fratres Felices nomine & opere, presbyteros sanctæ Ecclesiæ catholicæ, impietati suæ oblatos, ad Dracum vrbs præfectum dirigi iusserunt, dicentes; Si sacrificare contempnerent, punirentur. Inter eam vnus ex ipsis Felix, qui erat senior frater, cum ex iussione præfecti ductus fuisset ad templum Serapis iuxta secretarium vbi erat præfectus: dum cogeretur ad sacrificium, exufflauit in faciem statuæ aræ, & statim cecidit. Item ductus est in aliam ædiculam vbi Mercurij statua erat constituta, vt ibi thura incenderet: similiq; modo exufflauit in statuam, & corruit. Item in tertiam quoq; ædiculam ductus est ad simulacrum Dianæ, & exufflâs in eam, statim corruit. Tunc reductus ad præfectum, imponitur eculo, & inquiritur quibus maleficijs hoc fecisset. Qui respondens ait; Ego hoc non maleficijs diaboli, sed beneficijs Dei mei omnipotentis egi. Tunc furore repletus præfectus, iussit eum duci iuxta murum vrbs via Ostiensis ad locum qui secundo miliario ab vrbe erat. Et quia in eodem loco arbor excelsa stabat, ibi sacrificare eum compelli fecit. Quod si minimè adimpleret, Draco præfecto renunciaretur. At vbi S. Felix adductus est in memoratum locum, vt nefandissimis sacrificijs inquinaretur, insufflauit in arborem, & ait; Præcipio tibi in nomine Domini mei Iesu Christi, vt à radicibus tuis corruas, & templum cum ara & simulacro eius ita comminuas, vt amplius per te animæ nullatenus decipiantur. Et statim ad verbum serui Dei à radicibus euerfa est, & templum atque aram cum simulacro eius ita comminuit, vt nihil ex ipsis penitus appareret. Quod cum nunciatum fuisset ab officio, Draco vrbs præfecto, iussit eum eadem via duci, & in eodem loco decollari, corpusque eius inhumatum lupis & canibus derelinqui. Qui cum duceretur, obuium habuit quandam virum Christianum, hominibus quidem absconditum, Deo verò manifestum. Hic cum didicisset quòd beatus Felix presbyter pro Christi nomine iussus esset capitale subire sententiam, cepit clamare & dicere voce magna; Et ego ex eadem lege sum, & ipsum quem hic sanctus prædicat presbyter, confiteor Dominum Iesum Christum, & pari sententiæ subiacebo. Elegi enim cum eo potius ad tempus mori, & in æternū triumphare cum Domino Iesu Christo, quam cum nefandissimis principibus vestris